

Zarabook 2015

Obsah

zarapis	5
čtvrtek	
Rozhraní — Aňa Šebelková, Filip Jakš	7
pátek	
Jan Delong (Třinec)	8
Jan Nemček (Ostrava)	11
Marie Iljašenko (Praha)	15
Veronika Dianišková (Bratislava)	18
Martin Poch (Praha)	20
Dan Jedlička.....	23
Sklad by Walda	23
sobota	
Igor Malijeuský (Praha)	24
Patrik Linhart (Teplice)	29
Petr Pazdera Payne (Praha).....	31
Olga Stehlíková (Praha)	34
Martin Reiner (Brno)	37
Václav Kahuda (Praha)	40
Josef Straka	44
Dunajská vlna	44
Už jsme doma	44

Zarapis

Již po patnácté organizujeme Zarafest, jediný literární festival na severu Čech, již po patnácté zakoušíme slast z prezentovaných textů, již po patnácté se můžeme radovat ze setkání s autory a autorkami z Čech i z jiných zemí, již po patnácté se modlíme, aby vyšlo počasí v Růžové zahradě. Naše literární modlitby bývají vyslyšeny, a proto jako antický Janus se díváme dvěma směry a tzv. se ohlížíme vpřed. Začali jsme jako malý literární festival, iniciovaný kolem legendární taverny Zarabanda, a nyní už čtvrtým rokem pokračujeme v Baru Bodenbach. Začali jsme jako malý festival. A tak to také zůstane. Chceme prožít tři dny v radosti z literatury, chceme být nablízku rozhovorům básníků a prozaiků, chceme mít literaturu pěkně zblízka a na tělo, chceme autentické prožitky a žádné popové kamufláže.

Součástí Literárního Zarafestu je od roku 2013 Ukradená galerie, streetartová vitrínka, u které se konají celoročně malé vernisáže. Nejinak tomu bude i ve čtvrtek 27. srpna, kdy představí svůj básnicko-hudebně-vizuální koncept Rozhraní duo umělců Aňa Šebelková, Filip Jakš.

Ohlížíme se vpřed, a proto v pátek zveme autory mladé a pro literární scénu nadějně. Představíme tři debutanty Marii Iljašenko, Jana Delonga a Jan Nemčeka, krátký exkurs do literární scény na Slovensku nám nabídne Veronika Dianišiková, poprvé také uvedeme poezii Martina Pocha. Ohlížíme se vpřed, a proto bude sobota patřit autorům,

Zarabook 2015

kteří jsou se Zarafestem již trvale propojeni. Jsou jimi prozaici Igor Malijevský, Petr Pazdera Payne, Václav Kahuda a Patrik Linhart. Letos máme také oceněné autory, finalistku Magnesie Litery 2014 za poesii Olgu Stehlíkovou a vítěze za knihu roku Martina Reinera.

Ohlédnutí vpřed naplňuje také vizi kapel. Kdo neznáte Sklad by Walda, tak vězte, že je to mladý muž ze Soutěsek u Benešova nad Ploučnicí a vyhrál Malou alternativu 2014. Už jsme doma by také mohli mít inventární čísla Zarafestu, tolik radosti a energie již Wanek a spol. do Růžové zahrady přivezli. Velikou radost nám také udělala Dunajská vlna, která bude hrát staré, dobré Dunaje, v jehož reinkarnaci doufal snad jen snílek.

Rád bych také zmínil oba moderátory, kteří neodmyslitelně patří k Zarafestu, jsou to básník a organizátor autorských čtení Josef Straka a básník, překladatel a redaktor nakladatelství Perplex Daniel Jedlička. Díky, kluci, že nám pomáháte.

Již po patnácté... Co k tomu dodat? Snad jen, dobře se bavte. Ne, to je příliš laciné. Tak tedy: Vnímejte, prosím!

Za celý realizační tým

Radek Fridrich, Otto Chmelík, Alice Prajzantová

čtvrtek

Rozhraní je kniha primárně určená pro souběžné čtení textu, prohlížení fotek a poslech zvukových nahrávek a namluveného slova. Sbírka textů se odehrává na celkem čtrnácti nasnímaných místech. Ta odpovídají číslování kapitol. Každá zvuková nahrávka byla pořízena bezprostředně před stisknutím spouště fotoaparátu. Tento tichý zvuk bývá většinou na nahrávce slyšet na konci stopy.

Aňa Šebelková (1988) vystudovala ateliér grafiky a kresby na Akademii výtvarných umění v Praze. Během studií uskutečnila semestrální stáž v ateliéru fotografie na Akademii Bukurešť v Rumunsku.

Filip Jakš je učitelem dějin umění na SUŠTŘ, občasný kurátor a recenzent. Přípravuje hudební rubriku časopisu *H_aluze*.

pátek

Jan Delong je třinecký básník, narozený v roce 1989. Básně publikoval v časopisech *Host, Tvar, Psí víno, H_aluze* a dalších. Je laureátem několika literárních soutěží. Pracuje v Městské knihovně Třinec jako kulturní a koordinační pracovník, mimo jiné organizuje tamní literární večery. V nakladatelství Perplex mu vyšla v září 2014 jeho první sbírka *Dušinec*.

Hotel Třinec

Všichni tě opustili.

Čekání na recepci přeruší
slaná vůně pohlednic přístavních měst
vyplavených ze šuplíku pracovního stolu.

Tenká noc přiléhá
jak silonky pohozené před apartmánem
důvěrně známý obraz už tolik neláká
necítíš tlak intimností.
Prohráváš souboj s vysvlečeným hadím tělem
kterým se snažíš proplést
chtěl bys také zahodit kůži
obnaženými svaly obejmout pokoj
chodbu ulici sídliště město
jméno.

Ráno nad tím mávneš rukou
odrazíš se od břehu výspy
propluješ pozůstatky divokého večírku
ve vedlejších kajutách
příhodně prázdných.

Anamnéza

Řečí dlouho obcházely po bílé čekárně.

Hlavně nezavadiť
třeba jen šátkem zmuchlaným
od všech možných anamnéz.

Ve chvíli kdy jedna z nich zmizela v místnosti
čekárnu zaplavila tíseň.
Jak druhá nevěděla co s rukama
nervózně je začala tisknout k tělu.
až to vypadalo jako by je chtěla zabořit
do hrudního koše
a zkoušet kam až může smrt.

Když se mījely ve dveřích
obě už to věděly.

Šroub

V kapse nahmatám šroub.

Vůbec nevím čeho mohl být součástí
co mohl držet tak těsně u sebe
až se toho bála rez.

Představuju si že snad
byl vražený hluboko do plechů
kterými denně musela v sobě držet
všechny ty žhavě proudící tekutiny.

Nebo ho někdo vklínil
do pantů dveří domu číslo 792
to proto se tak těžko otvíraly
když mě sídliště v patách
strašilo cizími hlasy.

Možná nám ho někdo vložil pod jazyky
a studilo to a škrábalo
pak jsi to musela drtit mezi zuby
jak zapomenuté skořápky ořechů.

Asi z toho pokaždé ta alergie
oteklé sevřené hrdlo
jako bys spolkla šroub
a on uvízl někde hluboko.

Jan Nemček se narodil roku 1986 v Ostravě-Vítkovicích. Básně otiskl například v časopisech *Host*, *Tvar* a *Protimluv*, jeho verše zazněly také v rozhlasovém pořadu *Liberatura*. Je laureátem Literární ceny Vladimíra Vokolka za rok 2010. Žije v Ostravě, kde organizuje autorská čtení pod názvem *Literární sprcha*. V nakladatelství *Perplex* se připravuje k vydání jeho debutová sbírka *Proluka*.

Vosí hnízdo

Před očima končí
televizní noviny:
ještě odkaz na web,
kde v sekci komentářů
zuří zákopová válka o to,
jestli ta nezvěstná holka z reportáže
už není dávno mrtvá.

V hlavním vysílacím čase svého života
míjíš nízké domy,
kde za zrnící záclonou kriminálek
a pěveckých soutěží
usínají unavené příběhy bez pointy.
Jdi opatrně,
pořád bys ještě mohl
ve tmě mezi zahradami
šlápnout do vosího hnízda,

do srdce básníků
se stěnamí z kradeného papíru,
křehkého jak smích
na konci skřípavého rozhovoru chlapů,
kterým utekla žena.

Smog

Svědí mě ten ekzém,
co mokvá kolem domů ve sněhových flecích.

Vidím trochu kolem sebe,
tak od úterý do neděle.
Názvy ulic i s pauzami
nad auty zaparkovanými v prolukách,
podepsané psí močí před vchody –
v dávivých záchvatech vět
čtou u zastávky ze scénáře města
ti, co už to nevnímají,
a ti, co si myslí,
že když se odstěhujou, tak tomu utečou...

Jako bych to pozoroval přes zadýchané sklo tramvaje,
ale je to ještě pára od úst,
nebo už polétavý slovní prach
z lokálních topenišť
zabalených do bund a kabátů?

V němé roli poslouchám dvě
figuríny školního věku
v ranní reklamě na kouření
a zní to tak vzdáleně za polskými prachovými limity.

Vlastně se nic neděje, jen
možná i naše děti bude ten ekzém svědit.
Jestli vůbec budeme mít děti.

Garáže

„A jaká je předpověď na další dny?“
Za záclonou ranních zpráv
řine se benzopyrenová poluce
odněkud z noci,
kdy jsme všichni spali.

Nechala jsi mi jen nákupní seznam,
který jsem odškrtával mezi kroky v tající břechce
doufající, že třeba kapky pod okapem konzervatoře
budou vytleskávat rytmus pro trubku.
Ale šel jsem jinudy –
prolukou doprostřed parkoviště,
hladce jako když poslepu nahmatáš vyholený rozkrok,
drhlo to jen o genitální bradavice
se špičkami rozmoklých cigaretových nedopalků.

O kousek dál, na špičce ulice –
tvrdý garážový vřed,
stěny z brizolitu mě řezaly do prstů,
jako mě dřív řezaly i stránky básnických sbírek.
Ale teď jen zatepleně objímají
auta a nepotřebné věci,
nepřízpůsobivé,
protože nekupují kila brambor a sudé počty rohlíků.

Později večer jsem si vzpomněl,
jak jsi v kině radila filmové hrdince,
s kým se má vyspat,
protože bylo důležité, aby to dobře skončilo.

Ale
jaká je předpověď na další dny?

Seděli jsme před televizí a mluvili,
až se tahle báseň objevila na vypouklém bříše obrazovky.
Nelíbila se nám.
Přepnul jsem to.

Marie Iljašenko se narodila v roce 1983 v Kyjevě na Ukrajině v rodině s česko-polským původem. Vyrostla v Polici nad Metují. Vystudovala komparatistiku a rusistiku na Karlově univerzitě, v rámci studia se věnovala především literatuře střední Evropy. Překládá z ruštiny, polštiny a ukrajinštiny. Vlastní tvorbu publikovala časopisecky v *A2*, *Tvaru*, *Revolver Revue*, slovenském *Romboidu* a v antologii *Nejlepší české básně 2014*. Její debutová sbírka básní *Osip míří na jih* vyšla letos na jaře v nakladatelství Host. Pracuje jako překladatelka, redaktorka a je editorkou *Labyrint revue*.

Z rudolfínské Prahy

Od teď se budou naše trajektorie jenom vzdalovat.
Zálivy, které jsme nepřeplavali ještě stále září,
stejně jako zvonice, na které jsme nevyšlezi.
Mohl sis na tu práci najmout golema.

Začíná sezóna úzkých sukní,
přiléhajících okružích, mlýnských kamenů,
které udrží naši hlavu zpříma.

Od teď se budou naše trajektorie jenom mýjet.
Odpusť, ale nedokážu ti prominout
tu cestu do Cařihradu, kterou sis pro mne jenom vymyslel
a všechny ty letohrádky, které jsi pro mne nevybudoval.

Pieta

Zdá se mi sen. A v tom snu bylo všechno –
dům, který jsme nepostavili, auto, které jsme
nezastavili, víno, které jsme nevypili,
země, kam jsme nedojeli.

Držel jsi mě v náručí a já jsem
plakala; ale vůbec ne nad námi.
Vůbec ne nad tím, že už nejsme spolu.
Nýbrž nad tím domem, nad tím vínem
a nad tou zemí.

Archimédův zákon

Nepotřebuju žádný špás, stačí mi vejít
a poznat opět co je Archimédův zákon.
Jako když slunce vychází z mlhy
kdesi před Wrocławem –

Slunce povstává z kotlíku husté polévky,
kterou vaří polévkoví strýci přímo v polích.
Podívej zemiok! říká přitom jeden druhému,
ale je to jen slunce.

Budí se zajíci, stejní co u nás doma,
horizont se už brzy pohne vzhůru.

Slunce stoupá v bramborových polích
kdesi před Wrocławem –

Bude hic, říkají sedláci, hic jak řemen.
Já na to: království za den na Černém jezírku.
Nepotřebuju království,
stačí mi vejít.

Opouštět Tiberias

je totéž co střízlivět, pít kefir, který rozpustí všechno,
odcházet v pokoji, jak radí cedule na každé pláži.
Můžeš se s ní i vyfotit, jako ty dvě Američanky,
které každý svůj okamžik vysílají do kyberprostoru.

Ale ať uděláš cokoli, až budeš nadobro pryč,
tvé tělo tu nějaký čas zůstane,
nejednou příliš živé a hladové jako zvířátko
probuzené sluncem ze zimního spánku.

Protože ne každý umí zároveň rozmnožit chléb
i přivolat ryby do sítí. Ale snad by stačil ten chléb,
nekvašený a vezdejší –
na to, že bude chodit po vodě, už stejně nečekáš.

Veronika Dianišková vystudovala divadelní dramaturgii na VŠMU v Bratislavě, pracuje v Slovenském rozhlase. Vydala dvě sbírky básní: *Labyrinth okolo rúk* (2006), *Zlaté pávy sa rozpadnú na sneh* (2014). Několik jejích textů je přeložených do slovinštiny a polštiny.

Iná krajina

Pod rozdrvenou horou zbieram prach a to čo bolo lesom, zhŕňam kusy kôry a pozostatky zvierat. Znovu skladám cestu, splašená spomienka sa mieša so vzduchom. Dokedy chcem ostať v krajine, ktorá už bola, dokedy som bola ja a kde sa pretrhla niť, čo ma spájala so sebou, nás, zmenšujúce sa, stále neistejšie, stále nevedomejšie.

Rok

Pomalý november sa vlieva do decembra, ktosi rozčesol ruky Ondrejovi a Kataríne. Prichádza Barbora s Luciou, ale ticho týchto dní už nenaplnia nikdy ničím. Chveje sa Advent, ihličie trvá, len listy nie a nie opadnúť. Pomaličky sa nakláňajú s čímisi dôležitým na jazyku. Ich slová sú slepé sýkorky, zdá sa, že iba ich hlas je živý. Hlas a slabnúce trepotanie krídel.

Rozkriedlenie na sever

niekedy sa bojím, čo všetko
napíšem, keď s tým znovu začnem.
som unavená, čas sa prirýchlo mína.
alebo se len hrozím chvíle, keď mi tápavé
slabiky, ťažko artikulovateľné slová
vyrazia zuby, vyprsknú von
bez ladu a skladu, neposlušné
a divé.

(alebo naopak – stratia svoju vôľu.)

niektoré uskočia a už sa
nevrátia, iné hodím o stenu
v pude sebezáchovy.
zostane to nedôležité,
položivé.

Martin Poch se narodil v roce 1984 v Ostrově, pracuje a žije v Motole jako tvůrce e-learningových lekcí. Vydal básnické sbírky *Běhařovská lhářka* (2009) a *Jindřich Jerusalem* (2013).

/Varianta I/

Počítadlo I

Muži se vypotáceli z kuželny
nad slepým ramenem řeky
zvracet na vytrhané pražce
jeden chybí – černá ovce
Něco nesedí nebo pokulhává
pozamykané děti na sídlišti
rozdělávají ohně v obývacích stěnách
silou soustředěné mysli
Okna zatlučená jako v televizi
panelová cesta, topoly a tanky
zprávy místo večerníčka
Servírka za pultem ve zprávách
bázliví muži přistupují jednotlivě
platit alimony, i když nejsou jejich

30. 3. 2015

Odstranila jsem nerv a vyčistila kanálky, řekla, jako by bylo lze vyzkoušet si smrt na jazyku. Příště provedeme výplň, jako by ji bylo možné za příplatek opakovat. Mohl bych se živit jako tester, říkám, jako bych si vyplachoval páteř. Jíst nejdřív za dvě hodiny. Necítím nic, nemám chuť. Ledovat.

Počítadlo II

Ve městě bolest neustává
naopak, jako by ji domy
chtěly reprodukovat –
Co okno, to extrakce
co zeď, to paradentóza
co sklep, to zánět atp.
Praskla ti voda
zvuk rozrážení kuželek
dovádí tě do Motola
Na vrátnici visí instinkt
v kantýně se dozvíš
že odpovědný vedoucí
stojí v zrcadle
Injekce začíná působit
už víš, že nulou lze dělit
Výtah tě pomalu vyveze
do toho nejmodřejšího patra
bude tam bazén se skluzavkou
a výhledem na podzemní garáže

30. 3. 2015

Bolest, že bych řval, nemít nástroje až v krku. Zvedl jsem ruku, jako bych žehnal. Bolest ustala se zpožděním. Je to citlivé, že? Ale nástroje pro jistotu nechala uvnitř. Vyjednáváme očima. Spouštím ruku, ale nevzdávám se. Mimika pracuje jako protlak. Vypadám hrozně. Nástroje klesají zvolna ke dnu. Obrací se soucítěně zády. Bolest vystřídala hrozná slabost. Těším se na injekci. Anestetikum účinkuje v předstihu. To jsou kouzla!

Moderátor **Dan Jedlička** je básník, překladatel a nakladatelský redaktor. Vydal sbírku *Mimoběžky* (2007), do češtiny přeložil například poezii liverpolského básníka Rogera McGougha, která vyšla v roce 2011 v knižním výboru s názvem *Někdo přijde a udělá to za mě líp*. Spolupracuje s nakladatelstvím Perplex, pro které edičně připravil přes dvě desítky titulů. Jeho sbírka *Sbohem malé nic* byla nominována na cenu Magnesia Litera 2014 za poezii.

Sklad by Walda je zaškatulkován do kategorie alternative-folk. My však víme, že v interpretovi je skrytý básník, jehož sdělení se halí do hávu zvuků, křiků, šepotů. Walda vyrůstal a žil v Soutěskách u Benešova nad Ploučnicí, řadu let pobývá v Praze a žije se truhlářinou. Právem vyhrál Malou alternativu v roce 2014.

více na www.bandzone.cz/skladbywalda

sobota

Igor Malijevský se narodil v roce 1970 v Praze. Je básník, prozaik a umělecký fotograf. Po studiích teoretické fyziky a filosofie pracoval jako čerpač, učitel, redaktor a složenkář. Od roku 2007 připravuje společně s Jaroslavem Rudišem pravidelný literární kabaret EKG v pražském divadle Archa. Spolupracuje s ČRo Vltava a je členem hudební skupiny Hlinomazův Appetit. Své poetické černobílé fotografie vystavuje především v zahraničí, kde jsou jeho práce zastoupeny v řadě muzeí i soukromých uměleckých sbírek. Žije v Čelechovicích. Vydal tyto knihy: *Bělomorka* (2003), *Družba* (2005), *The Signs* (autorská publikace o 100 výtiscích s anglickým textem, 2006), *U Zivalů* (2011 - CD zhudebněných básní se skupinou Hlinomazův Appetit), *Druhý den po konci světa* (2013), *Hladová kuchařka* (2013), *Měsíc nad řekou Tejo* (2014).

Homo aeconomicus

(příbalový leták k signované autorské žárovce)

Existuje zvláštní existenciální fenomén, který se projevuje u citlivých, inteligentních a schopných lidí přitisknutých složenkami do kouta, u lidí, kteří tak dlouho odolávali konverzi na homo aeconomicus, až zůstali se svou vírou v nezištné bratrství sami uprostřed nové náboženské obce, ostrakizované socky s nadáním génia, bezdouši se srdcem na dlani, pracující zadarmo na své přátele, kteří si to blahosklonně nechávají líbit a jen pokradmo si mezi sebou vyměňují tajné posušky prozrazující, že on není náš, že on je tak trochu z jiného světa, ještě tak nejspíš podivný poustevník, věštec, svatý muž, ale tahle slova už dnes nikdo nepoužívá, i když potkáváme ty, kteří by měli být jejich nositeli, prostě příjmová nula, neexistující ekonomická singularita, neviditelný

týpek, magor, fetka, cokoli tě napadne, a nemluvíme tu o zapáchajících nešťastných lidských troskách, ale o jakž takž fungujících lidech, kteří jen odmítají vydělávat peníze činnostmi, jež považují za nesmyslné či nedůstojné myslícího člověka, a takových činností dnes vykonáváme většinu, podivný paradox, čím větší blbost, tím víc to sype, sklady jsou dnes stejně jako před třiceti lety plné pitomostí a graduovaných historiků v rolích skladníků.

Fenomén, o kterém mluvím, potkává lidi, co něco umí, dělají to a nedostávají za to zapláceno, jsou u zdi a najednou jim to dojde, to poznání, že jsou na vyhynutí, že už nemají co rozdávat, že nemají kam ustupovat. Pokusí se o poslední dětinský trik, zkusí napodobit okolní společnost, zkusí nějaký poslední zoufalý útok na branku, jako Jarda, výtvarník a restaurátor, všem známým opravoval všechno skoro zadarmo a protože byl přátelský a bydlel na malém městě, opravoval zadarmo všechno všem, celému světu, celému malému městu, až ho doběhly nějaké exekuce a on se chytil poslední příležitosti, poprvé v životě se pokusil získat městskou zakázku. Uprosil několik známých, aby se za něj přimluvili, aby těm, co rozhodují, potvrdili, že konvertoval, že už je jejich, jeho bývalá žena za něj vyplnila nějaké papíry a ve všeobecné radosti, že svět ekonomiky, celá ta konfese malá domů má dalšího adepta, dostal svou první veřejnou zakázku, opravit nějakou omšelou sochu na průčelí domu na náměstí. Tak se do toho pustil, jenomže to přehnal. Přehnal to na všech frontách, jako každý konvertita. Jednak se do toho pustil až příliš naplno, restauroval tu marginální sošku, jakoby ji tu uplácál ožralý Michelangelo, jel centimetr po centimetru a pod jeho rukama se ta socha, ta kýčovitá zrůdnost z třicátých let, pomalu vracela k sobě a děsila všechny, co prošli kolem, ten obrovský andělíček s dementní mongoloidní hlavičkou a tělíčkem zkřiveným v dětské obrně se postup-

ně, jak Jarda pokračoval, stával dominantou malého města, postupně ve svém výrazu přebil i radniční věž, hodiny a vcelku ubohé rustikální sgrafitty na budově muzea. Náměstí teď kraloval dement. Všichni se na něj museli dívat a ptát se sami sebe, co jim chce ta socha sdělit, proč se na něj tak upřeně dívá, proč má v očích tak hluboké, uhrančivé prázdno. Další Jardovou chybou byla zvolená barva, tvrdil sice, že anděl musel být původně růžový, protože to zjistil rozborem omítky, ale to radní ani občany města nepřesvědčilo, ta růžová je děsila jako ruského velvyslance. A třetí chybou bylo neustálé zvyšování ceny zakázky. Jarda dobře věděl, že se to tak dělá, že je to normální, ale on byl konvertita, pořád ještě zelenáč ve společnosti já na bráchu brácha na mě, to co projde staršinovi, neprojde cucákovi, který tvrdí, že pro zachování maximálního množství původní hmoty musel použít nejkvalitnější tmely na světě, že na tvář andělíčka musel nejdřív vyrobiť pracovní formu, aby doma zjistil, co jí chybí, a to tak, že si vyrobil čtyři pracovní makety jedna ku jedné a zkoušel to na nich, prostě Jarda to přehnal, jako každý, koho okolnosti zahnały do kouta, okolnosti, kterým se říká homo aeconomicus, jenomže on chtěl být alespoň homo sapiens, když už ne sapiens sapiens. A tak mu nezaplatili, i když se výplaty domáhal ve středověkém brnění, tomu jsem rozuměl, nemohl se těch peněz domáhat normálně, to by se ze sebe i z nich musel pozvracet, musel se nějak odosobnit, ale nepomohlo to, tak prodal dům, poplatil ty exekuce a z toho, co zbylo, si koupil Harleje, kterým prý odjel na Šumavu, začít tam nový harmonický život v lesích, jenže u Benešova se mu ta motorka rozsy-pala a dneska prý Jarda žije jako bezdomovec, je v hajzlu, jak jinak, ale možná míň než ti, co na něj pokřikují. Věrný sám sobě v rozhodnutí dělat jen to, co považuje za smysluplné nebo krásné. Tu bitvu, kterou my bojujeme každé ráno, tu bitvu on vyhrál.

Taky mě to párkrát v životě potkalo, ta potřeba na to vyzrát, ta chuť dorovnat tu domnělou nespravedlivost nějakým trikem, jednou jsem se pustil do kopání tunelu na záchodě, protože jsem si spočítal, že se tam musí skrývat tajná místnost domu, jistěže plná pokladů, už jednou tu na mě vypadly z trámu ostré náboje, ta židovská rodina, co tu kdysi bydlela, musela mít kromě nábojů i nějaký poklad a já vypočítal, kde je zazděný, začal jsem dlabat, hlavu skoro v míse, úplně jsem zapomněl, že jsem pozval na návštěvu kamarádku, když přišla, byl jsem už skrz a nutil ji, aby svítila do té tajné místnosti plné starých cihel a zbytků malty, ale nic jsme tam nenašli, jen návštěva měla podivně naspěch, možná se styděla, možná si prostě po té cestě potřebovala zajít na záchod, a tak přišel další hořkosladký večer, který nebylo v co proměnit. Tu díru jsem po třech letech zase zazdil.

Je třeba na to jít nějak jinak, od lesa, ne jako slepý gambler, říkal jsem si o pár let později, vzpomeň si na Tháléta, z toho taky dělali blbce, ale když šlo do tuhého, dokázal vynalézt monopol a namastit si kapsu. Jenomže kde dneska přijít k monopolu, když se dá všechno koupit, všechno kromě červánků, filosofoval jsem při západu slunce, a najednou jsem to měl, ještě že jsem měl zrovna na účtu peníze na novou střechu, ale to by byla hloupost investovat v tuhle chvíli do střechy, protože novou střechu může mít každý, na tu monopol neuhraješ, kdežto poctivou stovátovou žárovku za chvíli nebude smět mít nikdo, jen ten, kdo se vybaví, kdo bude myslet na budoucnost, kdo dobře ví, že nejlepší světlo je světlo od Edisona, které nejen svítí, ale i hřeje, takže když necháte svítit v zimě v baráku na záchodě, nemusíte do mísy ani sypat sůl, žárovka, která je tak nehospodárná, že stojí třicetkrát míň než ta, na které ušetříte, a navíc je krásná a malá a nestane se vám, že ji na záchodě rozsvítíte a než té žárovce dojde, co po ní vlastně chcete, tak se potmě netrefíte

do mísy, tahle stará dobrá edisonka svítí hned, příjemným teplým světlem jako z Ladových obrázků, kdo si dneska neudělá pořádnou zásobu pravých, originálních žárovek, tomu zkrátka ujede vlak a bude toho do smrti litovat. Druhý den jsem zavolaal do továrny a objednal malý nákladáček plný žárovek, který přijel za dva dny, chlapík mi dokonce pomohl donést žárovky až na půdu, schovat je pod střechu, ve které ještě dlouho zůstanou díry. Dal jsem si inzerát a čekal. Po roce jsem prodal dvacet žárovek, ale pořád mi jich ještě pár tisíc zbylo. Už to začíná, říkal jsem si a podal dalších několik inzerátů. Kupodivu se už nikdo další neozval. Nechápu proč, někdo sem ty žárovky asi pašuje z Ruska. Ale to pomine, Bradáčová to zatrhne. Můj čas ještě přijde! V mezičase jsem odešel čekat do jednoho open space, ale jen dočasně. Jak prodám žárovky, zase začnu psát, to je jasné. Jen tak pro zábavu teď pár let strávím budováním ještě lepší čtečky na ještě lepší platební karty, ale to jen proto, že mám zrovna malinko víc času. A navíc, není to zlé povolání. V překladu: otevřený prostor. Když zapadá slunce, svítí mi někdy skrz vedlejší prosklený dům přímo na tvář. V tu chvíli to vypadá, jako bych se styděl.

(leden 2014)

Patrik Linhart se narodil v roce 1973 v severočeských Teplicích, nyní žije v Duchcově. Je spisovatel, performer, publicista a výtvarník. Ve své postmoderní tvorbě taví jak vlivy minulé (od dekadence až po underground) až po kritické glosování současnosti. Jeho tvorba zahrnuje asi tucet knih, z těch naposledy vydaných zmiňme *Vienna Calling* (2014) a *Šílený Trist* (2014).

Domněnky o Filipu Topolovi

Pozoruji už třetí den maníka, který vypadá jako Filip Topol. Sedí stále na stejné lavičce před Leopoldovým muzeem, pije pivo z kelímku, kouří a občas vyskočí a škube sebou v extatickém tanci. Znepokojuje mě možnost, že Pseudotopol je zde rovněž na stipendiu a úplně mu z toho jeblo. Nebo mu utekla manželka, jelikož zapomněl vyzvednout dítě z odkládacího dětského divadýlka, které uzavírá v osm večer. Manželce pak dalo zatracenou práci, aby na vilném klaunu Andymu Bonbonovi děcko vykomunikovala.

Tajemství rakouských hezounů

Kdes jsem četl, že švýcarští sedláci dávají koním arzen kvůli krásnější hřívě. Sami jej prý rovněž v malých dávkách konzumují, aby měli lesklé vlasy. Od té doby se zvyk rozšířil po celém Rakousku. Lesklé, tmavohnědé, dozadu sčesané vlasy – tak vypadá běžný muž. Pokud pracujete jako au-pair

nebo v nějaké jiné zajímavé profesi a chcete se ve Vídni vyšvihnout, dejte si pozor. Kolem takových elegantů se obvykle točí nějaká frajle. Jeden mě právě sežehl pohledem. Oblek se mu leskne tak, že v poledním slunci téměř oslepuje. Kromě toho má širokou kravatu pastelové barvy, tablet a mikroport. Dívka jeho srdce stojí o půl kroku za ním. Má lesklé červené kozačky a tváří se velice uvědoměle. I jí patří díl jeho světa.

Odvaha pod parou

Český Vídeňák, se kterým jsem se seznámil u cigárkomatu na ulici, se mi představil jako umělecký poradce. Nebyl jsem tak taklos, abych vy-
zvídal, komu a s čím radí, ba ani tak vlezlý, abych se chtěl vecpat do jeho rad. Naopak se mi jednu chvíli zdálo, že u cigárkomatů balí mladé cizince nebo místní mládežníky pod osmnáct a láká je na různá intimní místa. Kupodivu mi ale řekl, abych počkal před jeho domem, že si jen pro cosi skočí. Byla to vizitka. Šli jsme přes náměstí Hrdinů a bavili se tak halabala. Zeptal se mě, co podle mého názoru schází lidem. – „na-
děje, rozum, nerozum, láska a pravda, pivo a buřty, energie a vůle, abso-
lutní vůle, představitost, skromnost, velkodušnost, maso, teorie všeho,
-ismus, svoboda.“ Tipoval jsem a v hlavě mi to chrastilo. – „Údiv,“ řekl a zmizel v davu.

(vybráno z knihy *Vienna Calling*, Větrné mlýny, 2014)

Petr Pazdera Payne vystudoval evangelickou teologickou fakultu, ale v profesi faráře setrval pouhé tři roky. Před studiem, během studia i po studiu vystřídal řádku různých nekvalifikovaných zaměstnání. V devadesátých letech začal psát drobnější divadelní útvary, takřečené dramolety, a také povídky. Ty píše dodnes. Sbírký povídek mu vycházejí přibližně jednou za pět let: *Figury, figurace, figuranti a figuríny* (2005), *Pouti a pouta* (2011), *Předběžná ohledání* (2014). „Zamilované“ povídky Váhavec s berlí a Jako na divadle jsou zahrnuty do dosud neuzavřeného rukopisného souboru krátkých textů.

Váhavec s berlí

Konečně se vyzdravěl a začal mu nový život. Zlomený kotník srostl, natržené vazy zpevnily, ba dokonce kloub již rozchodil, takže si mohl docela dobře vykračovat a chodit na procházky bez berle. Snad jenom po delší chůzi začal nepatrně pokulhávat. Z nové a radostné situace však vyplynul úkol. Neboť žádný život není tak bezstarostný, jak by si někdo rád představoval. Návrat do života s sebou přinášel první starost: Co s berlí, kterou byl vyfasoval? Co s ní, když už ji nepotřebuje? Bude ji muset vrátit. Ale komu? Šel na chirurgii, a než stačil vysvětlit, o co mu jde, řekla mu sestra, aby počkal v čekárně.

Čekání se protáhlo, jak tomu v nemocnicích bývá.

Konečně si ho ještě někdo povšiml a poslal ho, aby zaplatil poplatek. Nemá cenu dopodrobna popisovat další etapy jeho bloudění s berlou. Skončil na ředitelství, kam ho konečně nasměrovali, ale ředitel a jeho sekretářky už měli po pracovní době. Večer ho vyhodila uklízečka a druhého dne byl viděn, jak jde městem nahoru k nemocnici i s berlou. Šel zase na ředitelství a odtamtud ho poslali do skladu, který se nachází

za hematologií, za histologickou laboratoří, za márnicí a překladištěm kyslíkových bomb.

Zaklepal na stříbrné plechové dveře, nikdo neotvíral, a tedy vstoupil. „Je tu někdo?“ Nikdo se neozýval v odpověď. V chabém světle se trochu rozkoukal: regály a regály, skladník musí být někde nablízku. Nechtělo se mu čekat, anebo jen tak nechat berlu, opřít ji o první polici a jít. Něco ho táhlo dál a hloub do velkoskladu.

Za oddělením s berlami, holemi a dlahami, s chodítky a invalidními vozíky se ukrývalo skladiště protéz! Království dospělých loutek rozebraných na náhradní díly. Váhavec přestal být váhavcem. Berli na místě pohodil, a rychle, než se vrátí skladník, rychle sebral vše, co potřeboval na milenku. Teprve venku, daleko za nemocnicí, když konkubínu dával dohromady, zjistil, že v tom spěchu zapomněl na ruce. No, nevádí. Jinak měla všechno.

Jako na divadle

Jednalo se o rokokové divadlo. Nejenom scéna, ale i představení bylo rokokové. Kulisy vytvářely falešnou perspektivu, jako by scéna ustupovala dozadu někam do nekonečna. Na stěnách tapety. Okna byla zakryta tlustými závěsy. Dostal jsem se tam nenadále, mírně napitého mě na představení pozvalo pár přátel. Dali mi lístek, ale sami nakonec nedošli.

Na scénu vbíhali za zvuku cembala ze stran zpoza kulisy tanečníci a pěvci v jedné osobě. Přehrávali jakési milostné historcky, jejichž pointu jsem nechápal. Ale mnohým se to zřejmě líbilo. Zvláště cizincům, kterých

bylo mezi publikem nejvíce. Byl jsem už pěkně znuděný, když mě osobně potkala taky jedna taková milostná scénka. V hledišti bylo dost tma, nikomu nebylo vidět do tváře, nicméně jsem ucítil ruce své sousedky na paži a na krku. Úplně se ke mně schoulila, začala se lísat. Laskala mě a říkala: „Do you like it?“ A nevím, jestli mínila rokokovou hru, anebo zda se mi líbí její laskání. Znervózňovalo mě silně, že nevidím její tvář. Aspoň, že něco řekla, aspoň že jsem slyšel hlas, protože jinak by to ani nemusela být žena. A její hlas byl tak naléhavý, až jsem ji musel obejmout kolem ramen. Zvuk cembala zesílil. Šlo do finále. Kulisy teď předstíraly sad nebo nějaký záhumenek s kvetoucími stromy. Milenci vytahovali milenky z keřů, aby pak s nimi za kulisami keřů zase společně zmizeli. A moje sousedka mi vjela svými prsty do vlasů. Měl jsem pocit, že se propadám do rokokové doby. Do panákovitosti, z níž není úniku. Do času, kdy se slušelo vzít každou roli, která se namanula, a tu roli hrát až do konce. Pohladil jsem ji taky po vlasech a zjistil jsem, že je to paruka, účes se jí jako celek pohyboval po hlavě. Tak vida. Jako by ta líbeznice patřila k divadlu, jehož herci byli těž do jednoho opatření parukami. Říkal jsem si, jak se to ještě vyvine, až ty hrátky na jevišti skončí. Možná budeme muset jít, jak se říká, na hotel. Byl jsem zvědavý, jak ta ženština vypadá, cítil jsem její parfém, byla to vyložené rokoková vůně, slyšel její dech a pozoroval nadýmající se hrud. Ale kdoví, jaká je. Jakou tvář a jakou figuru spatřím, až se rozsvítí?

A ona mi, když to všechno skončilo, poděkovala za společnost, připojila se k družině cizinek a spolu s nimi odešla. Musím ještě dodat, že se mi, když rozsvítili, docela líbila.

Zarabook 2015

Olga Stehlíková je básnířka, literární kritička a editorka. Vystudovala bohemistku a lingvistiku, působí jako nakladatelská i časopisecká redaktorka. Připravila desítky knih poezie a prózy pro různá česká nakladatelství. Podílela se jako jedna z editorek na dvoudílné antologii české poezie (*Antologie české poezie I. díl, 1986-2006* (2007) a spolu s arbitrem Petrem Hruškou byla redaktorkou ročenky *Nejlepší české básně 2014*. Publikovala převážně časopisecky. V roce 2014 vydalo nakladatelství Dauphin její básnický debut *Týdny*, nominovaný na cenu Magnesia Litera za poezii 2014.

...

dívá se hubeným pohledem chrta
co chvíli po čemsi chňapne očima
a hned to zas pustí
měl by jít pracovat, měl
páčky a kolečka
už promazává vrchní Mastič
ještě cigaretu

johann

vejdeš do kostela –
a zachvátí tě vítr

silný
vítr

že máš někam jít
zřejmě něco musíš
časem nadiktuješ devět dopisů
ale teď ten vítr
špatně rozumíš

čistíš doma kuře – a právě když nadíváš
zas ten vítr
zvedá vrstvené ubrousky na stole
oblaka za oknem do zahrady se rozevřou
a tam spatříš tu tvář
naléhá, cosi ukazuje
ústa mluví
slyšíš hlas:
markéta, kateřina, gabriel. sousedovic dominik s natálkou

pak zas v ložnici svlékáš manželku z brnění
štíť, kyrys, sabaton
než ji pohladíš, odloží meč na noční stolek
zrovna stahuješ chránič levé holeně
– a vítr, ten silný vítr

jdete s firemní kartou na pracovní oběd
bude jednání
– a znovu: vítr, vítr, vítr

miluješ zdenu z účtárny,
tak jí to v bufetu sdělíš

plzeň

topoly otců kořeny srostlé
se smutečnými vrbami babiček
synové jak kompasové střelky
nabodnutí na jejich špice
prostředkem teče kalná *řeka života*
nahnědlá mamka
radbuza, úhlava, úslava, klabava, valše

skrytý v bezpečí imaginární normality šíliš
uzený bok, špička za cenu žeber
rožeň

dřepíš na přiznaném trámu manželství

Martin Reiner (dříve také Pluháček) je básník, prozaik a nakladatel. Narodil se v roce 1964 v Brně, ale část svého dětství prožil v Janovicích nad Úhlavou. Vydal básnické sbírky *Relata refero* (1991), *Poslední rok* (1995), *Decimy* (1997), *Tání chůze* (1998), *Staré a jiné časy* (2002), *Pohled z kavárny v Bath* (2007) a *Hubená stehna Twiggy* (2010), novelu *Lázně* (1998), výbor fejetonů *Plachý milionář přichází* (2008) a román *Lucka, Maceška a já* (2009), který byl nominován na dvě literární ceny. S Michalem Vieweghem a Pavlem Šrutem napsali knihu pro děti *Tři tatínci a maminka* (2010). V roce 2014 dokončil a vydal šestisetstránkový román o Ivanu Blatném nazvaný *Básník*, který získal cenu Magnesia litera za knihu roku 2014.

Café Onyx

Průhledy do jiných světů:
jeptiška v Onyxu snídá toust a kolu,
bezdomovec čte Zolu,
obtížně louská každou větu,
podoben apoštolům,
jak se tu zubí ve své bídě...
Jenom to vidět!
Jenom ty vzkazy přečíst správně
před ústím hlavně...
Nemít se později za co stydět.

Dámský gambit

Báseň dle rýmového schématu
je zahájení šachové partie.
Pár nutných tahů než ožije...
a figurky slov táhnou dravě k matu!
A potom, má Manon, adieu.
Zatímco báseň dle Whitmana
je sladká, v bronzu či slaměná
potácí se od pekla k ráji –
(kde plody slov pěkně zrají) –
bez koncovky... a bez jména.

Facebook

Otevři ten Atlas hvězd, hurry...
každou minutu se mění konstelace!
Perly i urážky, jistá láce,
tvůj status je za pět minut starý.
(Skrytá tvář ti dává placet
sázet na official portál Brna
sprostárny nejhrubšího zrna,
které v noci tiše klíčí
na tvého srdce, na pumličí:
otevři okno, ten Atlas hvězd!)

...

Jsem Verlaine. Má představivost
dostupuje vrcholu v noci.
Po pěti absintech mám pocit,
že abé Prévost
byl kýčař a starý prd.
Sekerku vzal jsem z bytu,
ještě dnes budem na orbitu!
Štípu do kamen své sny,
je konec té hnusné, studené vesny...
Už hoří, Arthure, už hoří!

(z připravovaného vydání sbírky *Nové decimy*)

Václav Kahuda se narodil v roce 1965 v Praze. Jeho literární počátky jsou spojeny s literárním seskupením Moderní analfabet, vydal řadu knih: *Příběh o baziliškovi* (1992, 2000, 2014), *Veselá Bída* (1997), *Exhumace* (1998), *Houština* (1999, 2001), *Technologie dubnového večera* (2000), *Proudy* (2001). Na obálce své poslední vydané knihy *Vítr tma přítomnost* (2014) je definován těmito živočišnými znaky; druh života – Trojrozměrný chňapák, doména – Mnohobuněčný snivec, říše – Živoun domácí, kmen – Drnčivý zvukomil (strunatec), podkmen – Obratný žrout, třída – Cucač jednoduchý (mamák), podtřída – Koupelnový detektiv (košilatec), řád – Primitiv (ned. stř. vzdělán), čeleď – Opičák vyližkunda, rod – Čs. lidový samec (kozodoj), druh – Jednodušák nejjednodušší, poddruh – „...klídek, kafíčko“.

...

Bije, ach bije srdce temnoty. Krajina dýchá. Potichu, nízko, pomalu, zvolna.

Vidíš, ty noční chodče, neměl jsi lézt na zdi hřbitova, neměl sis lehat do vykopaného hrobu, zkusíš kliku umrlčí komory, nahlížet do okna, dýchat na sklo, smát se, ohlížet se, ptát se, „co prej dělá?“ atd. Vidíš, tamtomu ses připlot do cesty a teď máš ksicht porostlý krtčí kůží.

Jsou okna. V ulicích, v blocích domů. Někde jsou místnosti naplněné pivem, domácí lidé plavou okolo stolu, lampa srší v obláčku bublin, pod stropem šumí a puká pěna. Pes si hraje. Vede se příjemný důvěrný hovor, veselé řeči. Zlaté světlo padá na chodník, na kaluže.

Někde zas zelené okno. Pijí tam peprmintové likéry

a mastí se karty. Za rohem a do dvora, tam je okno s rudou tmou, neřestné okno, zpovědnice krve. Mírné okénko za modrou záclonkou. Je

okno, za řekou, okno samotář, stolní lampa, ruka a tvář. Černé okno, odjeli, nebo šli spát. Nebo je zavřeli, někteří umřeli, zabloudili, na cestu se ptali, byli podvedeni, zamilováni, oběšeni, šli do kopru, pustili si plyn, neplatili elektřinu, zazdili jim okna.

Je okénko do spalovací pece v krematoriu. Je okno věžešské cely. Okno ve vlaku. Okno nad oltářem. Okno je otvor do světa.

Barevná světla letí po nebi. A listí tak šumí. Ulice u vody, lesklá proudícím chladem, pára syčí z puklé silnice, kocouří oči v bezinkách, mokrá tma stoupá z řeky, ano, dnešní noc je ve znamení ryb.

Město, milión světél. Ulice plné reflektorů a lamp. Houštiny křížovatek, matematika oken, šifrované zprávy semaforů, kolonie továren, tramvaje s okny z vodního skla, tramvaje na mostě s jiskrou v trolejích, větrná hra přístavních světél, a v jednom pokoji, v setmělé místnosti, svítí akvárium, kapalná touha, rybí lampa, možnost odejít.

A hvězdy.

Tak teple a bezpečně svítí kontrolky přístrojů této chladné a větrné noci. Vítr zvedl ode dna všechny barvy tmy, ten rmut noci, tu letitou sedlinu na dně vesmíru, popel hvězd. Někde ve městě, v zákoutí, v doupěti, magické oko rádia, je přesně uprostřed světa, v polovině života. Je dobré mít kam odejít.

Kdo jde nočním městem, když nesvítí lampy v ulicích a měsíc září ve střechách, kdo jde setmělou ulicí tiše a zlehka našlapuje a vejde do kteréhokoli domu, do temné chodby a nahoru po schodišti, sedne si na schod, zadrží dech a zavře oči, ten uslyší. Tikot hodin, průvan pode dveřmi, a náhle je slyšet dech, smích, výkřiky, pláč, najednou, a pak je

zase ticho. A zase tázavé mumláni, žadonící volání, přerývané vydávání, praskot parket, řev, rádio hraje operu, říhání umyvadel, mlaskot a polykání záchodů, prskání oleje na pánvi, dětem čtou pohádku, cinkají příbory, smích, blbnutí, honí se po bytě, budou se bít nebo milovat, štěká pes, z televize je slyšet skřípot brzd a výstřely, někdo uklouzl ve vaně, něco je dáváno za bernou minci něčemu jinému, něco je mamoněno, něco je žádáno, zamítnuto, spočítáno, za vinu dáno, do smrti nezapomenuto, nenáviděno, uvítáno, ptáno, odpovězeno, je slyšet údery, je slyšet Hajaju, mrouskání, pití čaje, drbání ve vlasech, smích nazální, žvýkání sirek, otvírání skříní, lahví, oken, nožů, očí... skřeky rodin v domě, klokotavý řev partají, vše je slyšet, přerývaný koncert, ozvěny dne, v těch zvucích je zavěšen člověk, celé skupiny lidí jsou obaleny velikou mlhou zvuků, šterkem slov, domy jsou plné rachotu života. Těžko je myšlenkám, na malé ploše velká oxidace, hromadné spalování života. Koncentrace veselosti a smutku, do malých roztroušených bodů, jak tečky za větou. Jako by už neexistovalo dobré a špatné, život a smrt, ale jen dům, tisíce domů, tisíce ulic, jedno město.

Lépe odejít. Zmizet jak stín. Do ulic. Do noci, ponoříš se do větru, do roztrhaných cárů vzduchu a tmavého světla. Do trosek zvuků a hovorů, jež za sebou vleče noční vítr, trhá je od úst chodcům a míchá a muchlá, olizuje reliéf této noční krajiny, vniká do dutin a do průduchů, do oken a do komínů, z parku přilétl šum listů a psí štěkot, ze skládů kocourů vrískání v křovinách, z nádraží bouchání vagónů a zívání ospalého strojvůdce, z kupé se ozývají ruské hlasy. Je slyšet troubení lodí. Noc je rozdělena do různých hladin, ale přesto dochází k určitým machinacím. A tak se městem ozývá burácení netopýrů, houkání sov, zvuky neslyšné jsou zpomaleny a zpěv slavíka zní jak vytí vlka a bučení krávy.

Je slyšet čmuchání a pískot krys, bahenní bubliny v mrtvých ramenech řeky, vodníkův smích, řev mužíka, jenž se rodí z lejna sebevrahů. Chvějivé volání letících husí, vzdychání netopýra, jenž v mordě žmoulá kus muřího masa. Je slyšet, jen ztenka a jen v půlnoční hodině, tichounké vřeštění krtka.

Jak je volno, jak se dýchá ten vlahý alkohol noci, šumí v plicích, jde do krve, oči promývá, svaly občerstvuje. Na mostě rachotí tramvaje.

Zavírají hospody, mumlání a křik opilců se potácí v ulicích. Šumění kanálů a dech stok. Šplouchání řeky. Spánek labutí s kožnatou nohou. Cvrčkové vyrábějí čas. Sypou se saze v komíně. Sen mouchy bzučí pod lampou. Divý muž vříská na vrchu, u mauzolea. Hyeny se chechtají, plácají se po ramenou, slzy jim tečou z krhavých očí, tam v zahradách za řekou, v Troji. Vítr letí ze světa, nese s sebou zvuky z cizích krajů, hlas moře, hukot aut, jakousi cikánštinu, zvuky milenců, zvuk vraha.

Všechny hlasy a zvuky, ta hudba noci, improvizace na dané téma, symfonie domů, ulic a čtvrtí, miliónu lidí a milionu krys, strojů a fabrik, je jeden nesmírný, obrovský tón. Tón města.

(ukázka z připravovaného druhého vydání novely *Veselá Bída*, nakl. Milan Hodek 2015, korektury Hanka Lundiaková)

Zarabook 2015

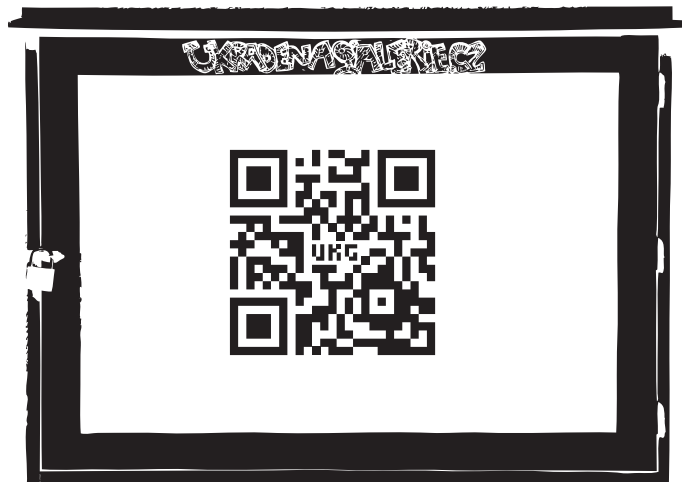
Moderátor **Josef Straka** je autorem dvou básnických sbírek *a...jiné časy* a *Proč.*, které vydal v devadesátých letech, a čtyř knih básnicko-prozaických textů: *Hotel Bristol* (2004), *Město Mons* (2005) a *Kostel v mlze* (2008) a *Malé exily* (2014). Publikoval v mnoha literárních a kulturních, domácích i zahraničních časopisech a jeho texty byly přeloženy do angličtiny, němčiny, polštiny, srbštiny a nizozemštiny. Zúčastnil se několika básnických festivalů doma i v zahraničí. V letech 2000–2008 pracoval v redakci literárního časopisu *Weles*, od léta roku 2009 spolupracuje s literárně-kulturním časopisem *H_aluze*. Od roku 2008 organizuje a moderuje literární večery a diskuze v rámci mezinárodního festivalu Den poezie. Organizuje večery v Domě čtení Městské knihovny v Praze. Původní profesí je psycholog se zaměřením na kritickou ekonomickou psychologii.

Už jsme doma – legendu české alternativní scény není třeba děčínskému publiku příliš představovat, vždyť na děčínském zámku hráli již několikrát, snad jen poznámku, že letos slaví skupina 30 let od svého založení a vydala remastrovaný vynil své první desky *Uprostřed slov*.

více na www.uzjsmedoma.cz

Dunajská vlna – dvojice hudebníků Vladimír Václavek a Josef Ostřanský obnovili duch originální kapely Dunaj, na bicí jim hraje Michaela Antalová, alternovaná Danielem Šoltisem. Na serveru Hithit sehnali finanční podporu na vydání nového alba. Věříme, že bude stejně kvalitní, jako ty z 90. let.

více na www.dunajskavlna.cz

experimentální streetartová galerie
každý čtvrtek Zbrojnická 14/1 od 19:00

UKRADENÁ GALERIE

Bar Bodenbach
Děčín-Podmokly, ul. Prokopa Holého

Literární Zaráfest 2015
15. ročník
Děčín 27.-29. srpna 2015
Bar Bodenbach a Růžová zahrada děčínského zámku

Pořadatel: Děčínsko-podmokelská vlastivědná společnost
Spolupráce: Zámek Děčín, p.o., Bar Bodenbach, Café Na cestě, Lab70
Finanční podpora: Ministerstvo kultury České republiky, Statutární město Děčín
Kurátoři: Radek Frídřich, Otto Chmelík, Alice Prajzntová

Zarabook 2015
Vydala Děčínsko-podmokelská vlastivědná společnost v Děčíně 2015
Redakce: Radek Frídřich, Otto Chmelík, Alice Prajzntová
Sazba a grafická úprava: Lab70
Tisk: Korselt & Rychnovský, s.r.o.

15. Literární Zarafest – Ohlédnutí vpřed

čtvrtek – 27. 8. 2015

Ukradená galerie Děčín-Podmokly, 19.00

Filip Jakš, Aňa Šebelková – Rozhraní

pátek – 28. 8. 2015

Bar Bodenbach, 19.00

Vstupné: 50 Kč

Jan Delong (Třinec)

Jan Nemček (Ostrava)

Marie Iljašenko (Praha)

Veronika Dianišková (Bratislava)

Martin Poch (Praha)

Moderátor: Dan Jedlička

Hudba:

Sklad by Walda

sobota – 29. 8. 2015

Růžová zahrada děčínského zámku, 15.00

Vstupné: 100 Kč

Igor Malijevský (Praha)

Patrik Linhart (Teplice)

Petr Pazdera Payne (Praha)

Olga Stehlíková (Praha)

Martin Reiner (Brno)

Václav Kahuda (Praha)

Moderátor: Josef Straka

Tvůrčí dílny nejen pro děti
(recykliteratura, linorytová dílna)

Hudba:

Dunajská vlna

Už jsme doma

www.zarafest.cz

